

D: Jak jsme slíbili, jsme tady! Je totiž na nás spoleh.

A: No jo, ale nechybělo moc a bylo by po mně!

D: Tak snad to tak hrozné nebude?

A: No, navalili nám obědový balíček. Jenže nebyl pro nás! My jsme ho nesli levelistům!

D: To je od vás hezké.

A: Od nás ano, celou dobu jsem musela překonávat hlad, ale jak se nám za to odvděčili? JAK?!?

D: No, jak?

A: Ani nepoděkovali! Chtěli nás utopit ve studni, ale když nás tam všechny naházeli, došlo jim, že v ní není voda!

D: Takže jste vlastně byli v zákopech.

A: Ale ne, nikdo nás nezakopal.

D: Aničko, to jsem–

A: Ale já jsem zakopla cestou odtamtud a málem spadla do potoka!

D: Málem? Vždyť jsi přišla mokrá jako myš.

A: No, na tom břehu jsem ještě udržela rovnováhu.

D: ... To máš po mně, smysl pro balanc!

A: Jenže stejně nás do toho potoka nahnali, všude to klouzalo–

D: A ty ses vykoupala. ... Tak to nemáš po mně.

A: Ale Matěj mě – fajn, nestrčil.

D: To je dobře, že ses už poučila a nikoho neobviňuješ.

A: Ano. Jsem moudrá a vyspělá, ... a stejně mě chtěli prodat do otroctví!

D: Možná právě proto... za takový kousky je lepší výkupní cena.

A: Přivázali nás všechny ke kládě. Jako psy.

D: Psů – tak těch tu už pobíhá celá smečka.

A: No jo! Na tábor přijela spousta pejsků, fen a štěňátek. Mám tu konečně pár inteligentních čtyřnohých kamarádů. ... Konečně si mám s kým hrát.

D: No tak pozor, to jsme dětem ještě neřekli, ale: Dotýkati se psů v našem táboře se přísně zapovídá!

A: To já se zapovídám snadno.

D: Zapovídá znamená zakazuje. Cizí psy nech na pokoji!

A: U sebe na pokoji!

D: V žádném případě! A navíc se zakazuje vstup mezi dvě poslední spodní chatičky, kde probíhá občerstvení, mazlení a výcvik psů.

A: Já se chci taky mazlit!

D: Ne! A navíc oznamujeme, že louka, kde se střílelo z luku, se oficiálně mění na minové pole.

A: Chceš teda říct, že tam, kde byla předloni skluzavka, jsou teď nášlapné pěchotní miny?

D: No, ty pěchotní jsou z jezevčků. Tamty jsou spíš protitankové.

A: Jejda!

D: !Ale ty tam v žádném případě nechod!

A: My jsme si mysleli, že tu máme pár sousedů se psy, a ona je to organizovaná vojenská jednotka!

D: Jistě, tak... rozumíme si. Dneska jsem se od nich naučil Hymnu pejskařů.

Již vzhůru psanci této země...

A: Dědo, nejsou psanci spíš od toho, že jsou odepsaný?

D: ... ale no ták. To jsou tas ty tvoje slovíčka.

Již vzhůru psanci této země, již vzhůru všichni, jež hlad zhnět.

A: To je ale pěkně pitomá písnička! Jež hlad zhnět! Vždyť se to nedá vyslovit – natož zpívat.

D: Zpívat. Vždyť to je pejskařská hymna, ta se nezpívá, ale štěká.

A: No tak to chci slyšet.

D: (pomalu) Již vzhůru psanci této země, již vzhůru všichni haf haf haf

A: To zní jak celá smečka.

D: (zpívá) smečka pejsků hladovejch se vydala na lov ... (bas)

A: ... Aspoň, že nám zbyla druhá půlka fotbalového hřiště.

D: Ale tam jsou nově fotbalisti.

A: A můžeme hrát s nima?

D: Oni nehrají ženský fotbal. Jenom ten svůj.

A: Aw (smutně)

D: Nevěš hlavu! I tak nás toho spoustu skvělého čeká! ... Ale těžkým tématům bych se pro dnešek už raději vyhnul. Je čas plácet sladké nesmysly!

A: Druhá večeře!

D: Přesně tak. A s touto bombou se s vámi loučíme.

A: Ahoooj.

D: džžž